

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.418/2009/3. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Bacsa Judit Ügyvédi Iroda (4400 Nyíregyháza, Körte u. 3. I/1. szám, ügyintéző: Dr. Bacsa Judit ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek-, a Dr. János László ügyvéd, mint ügygondnok (4400 Nyíregyháza, Bocskai u. 12. I/9. szám) által képviselt alperes neve ismeretlen helyen tartózkodó alperessel szemben 10 948 769 Ft és járulékai iránt indított perében, a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 2008. június 11. napján kelt, 13. G. 15-09-040023/18. számú ítélete ellen az alperes részéről 19. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy felhívásra, az abban foglaltak szerint fizessen meg az Államnak 659 100 (Hatszázötvenkilencezer-egyszáz) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg Dr. János László ügyvéd ügygondnok (4400 Nyíregyháza, Bocskai u. 12. I/9. szám) részére 25 000 (Huszonötezer) Ft-ot ügygondnoki díj előlegként.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25 000 (Huszonötezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A cégjegyzékbe 2001. november 21. napján bejegyzett felperesi gazdasági társaság képviselőjére alapításától kezdődően 2006. június 26. napjáig, azaz a felperes felszámolásának közzétételéig az alperes volt jogosult.

Az alperes a Cstv. 31. § (1) bekezdés a.) pontja szerint elkészített, a felszámolás kezdő időpontját megelőző napra vonatkozó tevékenységet záró mérlegben a raktáron lévő bútorok értékét 16 731 000 Ft-ban tüntette fel. A felszámolási eljárás során a felperes tevékenységi körébe tartozó bútor értékesítés a felszámoló felügyelete alatt tovább folyt, ezáltal a 2006. augusztus 3-án felvett leltár szerint a bútorok értéke 13 860 300 Ft-ra csökkent. A leltáríveket az alperes is aláírta.

Ezt követően további 405 692 Ft értékű áru értékesítése történt meg, így a közbenső mérleg elkészítésekor, azaz 2007. július 20-án a társaság tulajdonában maradt bútorok összértéke 13 454 608 Ft-ra csökkent.

Az alperes elszámolt a felperessel a 2006. novemberéig elért árbevétellel. Az alperes azonban 2006. november 6-át követően a felszámoló tudta és beleegyezése nélkül az árukészlet egy részét a ..., szám alatti raktárból átszállította a ..., ... szám alatti bérelt raktárba, ahol bútorboltot üzemeltetett. A bútorkészlet másik részét az alperes a ...-..., ... szám alatti bérelt raktárba szállította át, majd annak egy részét ismeretlen helyre továbbította.

Időközben a hitelezőkkel folytatott egyezségi tárgyalások eredménytelennek bizonyultak, és a felszámoló a Magyar Követeléskezelő Zártkörűen Működő Részvénytársaság hitelező kérelmére 2007. szeptember 20-án kezdeményezte a bútorkészlet értékesítését. Mivel a bútorkészlet nem volt fellelhető, nyomozás indult, és a nyomozóhatóság derítette ki a raktárok hollétét, ahol a 2007. október 3. napján tartott házkutatások során összesen 2 274 489 Ft értékű készletet találtak meg.

A Vám- és Pénzügyőrség Észak-alföldi Regionális Nyomozóhivatala csődbűntett megalapozott gyanúja miatt az alperes ellen indított bűnügyben 2008. május 13-án összefoglaló jelentést készített ... Bü. szám alatt. A ...-i Városi Ügyészség a 2008. május 29-én kelt B. számú vádiratában az alperest csődbűntett elkövetésével vádolta meg.

A felperes 2008. szeptember 4-én fizetési meghagyás kibocsátását kérte az alperessel szemben 10 894 769 Ft tőke, és annak 2007. július 21. napjától a kifizetés napjáig járó kamatai és perköltsége megfizetése iránt. Az alperes már a Vám- és Pénzügyőrség által ellene folytatott nyomozás időtartama alatt ismeretlen helyre költözött, ezért az elsőfokú bíróság a fizetési meghagyást nem tudta a részére kézbesíteni. A perré alakult eljárásban a felperes kérte az alperes részére ügygondnok kirendelését és az alperes hirdetményi idézését.

Az alperes ügygondnoka hivatalból a felperesi kereseti kérelem elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy a felperes nem bizonyította azt, hogy a bútorkészletet az alperes szállította el, illetve összegszerűségében is vitatta a kereseti kérelmet.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozottnak találta, ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10 984 769 Ft-ot, és ennek 2007. július 21. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező éves kamatát, továbbá 573 200 Ft perköltséget.

Az alperes ügygondnokának díját 24 000 Ft-ban állapította meg, amelyet a felperes által EL. 138/2009. szám alatt letétbe helyezett összegből rendelt utalványozni.

Kötelezte az alperest, hogy felhívásra fizessen meg 659 100 Ft eljárási illetéket.

Ítélete indokolásában kifejtette, hogy a felperes a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint őt terhelő bizonyítási kötelezettségének eleget téve bizonyította, hogy a tulajdonában álló ingóságok az alperes birtokába kerültek, és azzal az alperes nem számolt el. Előadását alátámasztotta a ...-i Városi Ügyészség vádirata, a Vám- és Pénzügyőrség Észak-alföldi Regionális Nyomozóhivatalának nyomozati iratai, a nyomozás során meghallgatott Szné Sz.E. felszámolóbiztos, P.A. felszámolóbiztos, illetve a raktárokat az alperes részére bérbeadó személyek, valamint az alperes munkavállalójának nyilatkozata is.

A kereseti kérelmet összecszerűségében is megalapozottnak találta az elsőfokú bíróság, mivel a zárómérleget maga az alperes készítette el, a leltáríveket is ellátta az aláírásával, és a felperes ezek alapján nyújtotta be a kereseti kérelmét.

A Cstv. 34. § (1) és (2) bekezdései szerint a felszámolás kezdő időpontjától kezdve a felperesi gazdasági társaság törvényes képviselője a felszámoló. Ezt az időpontot követően az alperes csupán a felszámoló megbízottjaként folytathatta tovább az áru értékesítését. Az alperes a megbízási szerződés megszűnésekor fennálló, a Ptk. 479. § (2) bekezdése szerinti elszámolási kötelezettségének nem tett eleget, ezért a hiányzó áru értékének a megfizetésére köteles.

A pervesztes alperest a Pp. 78. §-a alapján kötelezte az elsőfokú bíróság a felperes perköltségének (ezen belül a jogi képviselője munkadíjának, és a felperes által előlegezett 24 000 Ft összegű ügygondnoki díjnak), valamint a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt eljárási illeték felhívásra történő megfizetésére.

Az ítélet ellen az alperes fellebbezett, melyben hivatalból kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását, és a felperes keresetének az elutasítását.

Az alperes ügygondnoka kérte részére az ÁFÁ-val növelt összegű ügygondnoki díj megállapítását is. Vitatta a kereset jogalapját és összecszerűségét is.

Részben tévesnek tartotta az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában megállapított tényállást. Álláspontja szerint az a tény, hogy az alperes ellen csődbűncselekmény megalapozott gyanúja miatt büntetőeljárás van folyamatban, és a ...-i Városi Ügyészség az alperest csődbüntett elkövetésével vádolta meg, még nem bizonyítja azt, hogy az alperes volt az, aki a felperes tulajdonát képező bútorokat ismeretlen helyre szállította. A büntetőeljárás az alperes felmentését is eredményezheti, vagy az eljárás megszüntetésével is zárulhat, ezért a nyomozóhatóság gyanúsítása és az ügyészség vádiratában szereplő tényállítások önmagukban nem bizonyítják kétséget kizáróan azt, hogy az alperes szállította el a szóban forgó bútorokat.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az ítéletátlának a Pp. 256/A. § (3) bekezdése szerinti felhívására a felek egyike sem kérte az ügyben tárgyalás tartását, ezért az ítéletátl a fellebbezést a Pp. 256/A. § (4) bekezdése alapján - utalva a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f.) pontjára is - tárgyalás tartása nélkül bírálta el.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a perbeli jogvita eldöntéséhez szükséges körben a tényállást kellő mélységben feltárta, abból helytálló jogi következtetésre jutott, az irányadó jogszabályokat helyesen alkalmazta, és az érdemben helyes döntését megfelelő jogi indokolással látta el, ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Polgári perrendtartásról szóló többször módosított 1952. évi III. tv. (Pp.) 253. §-ának (2) bekezdésének alkalmazásával helybenhagyta.

Az ítéletábra az alperes fellebbezésében írtakra tekintettel mutat rá az alábbiakra.

Az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából tévesen vonta le azt a következtetést, hogy az elsőfokú bíróság csak arra figyelemmel állapította meg tényként azt, hogy az alperes szállította el ismeretlen helyre a felperes tulajdonát képező bútorokat, mert a ...-i Városi Ügyészség csődbüntett elkövetésével vádolta meg az alperest.

A Polgári perrendtartásról szóló többször módosított 1952. évi III. tv. (Pp.) 4. § (1) bekezdése szerint a polgári bíróságot határozatának meghozatalában más hatóság döntése, vagy a fegyelmi határozat, illetve az azokban megállapított tényállás nem köti, de az elsőfokú bíróság sem a vádirat tartalma alapján állapította meg ítélete tényállását.

A Pp. 3. § (5) bekezdésének megfelelő szabad bizonyítás keretében a felperes a kereseti állításának igazolásaként kérte az alperes ellen lefolytatott nyomozati eljárás iratainak a beszerzését, és az elsőfokú bíróság alapvetően a nyomozati eljárás során meghallgatott tanúk tanúvallomásai alapján állapította meg a perbeli tényállást.

Tanú 1. a 2008. február 14-én történt tanúmeghallgatásáról készült jegyzőkönyvben foglalt tanúvallomása szerint 2006. augusztus végén a felperes nevében a felszámolóval kötött bérleti szerződést raktározás céljából a ... szám alatti ingatlan egy részére, amely 2006. év szeptember és október hónapban teljesült.

Tanú 2., az alperes volt alkalmazottja a 2007. december 7-ei tanúkihallgatásáról készült jegyzőkönyv 3. oldalán arról nyilatkozott, hogy 2006. őszén az ... szám alól ...-ra, a volt ... raktár helyére pakolták át a raktárkészletet, illetve 2006. október környékén a bútorok egy részét az ... utcára költöztették át. A költözéskor sem P.A., sem Szné Sz.E. felszámolóbiztos nem volt jelen, és amikor később keresték az alperest, ő azt az utasítást kapta a munkáltatójától, hogy tagadja le, tudja, hol található az alperes. „Azt sem volt szabad elárulnom, hogy alperes átköltözött a ... utcára, mert új üzlet beindítása csak a felszámoló engedélyével lett volna lehetséges.” A felszámolóbiztosok tudta nélkül az alperes tovább folytatta a bútorértékesítést.

Az alperessel bérleti szerződést kötő tanú 3. tanú (aki az ... szám alatti ingatlant 2006. november 6.-tól 2007. év végéig adta bérbe), illetve tanú 4. tanú (aki alperesnek a ..., ... szám alatti telephelyet adta bérbe 2006. novemberétől) mindketten személy szerint az alperessel, mint bérlővel kötöttek bérleti szerződést. tanú 4. tanúvallomása tartalmazta azt, hogy az alperes „sokkal több bútort raktározott be, de onnan többször is szállítottak ki bútorokat, és általában este, kisteherautóval szállították el azt. ... Amikor a felszámoló a lefoglalt bútorkészletet elszállította, akkor láttam, hogy az csak egy része annak, amit odahoztak. ... „

Ezeknek a tanúvallomásoknak a Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti értékelése eredményeként az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a megalapozott következtetésre, hogy az alperes volt az, aki a felperes tulajdonát képező bútorok egy részét a felszámoló

tudta és beleegyezése nélkül elszállította, azokat részben értékesítette, ám azok ellenértékével utóbb nem számolt el a felszámolóval.

A felperesi követelés összecszerűségének a cáfolatára az alperes nem ajánlott fel semmilyen bizonyítást. Az elsőfokú bíróság az alperes által elkészített zárómérleg, illetve a felszámoló 2007. július 20-ai közbenső mérlegének adatai, valamint a nyomozóhatóság által 2007. október 3-án tartott házkutatásai során fellelt készletek igazolt értéke alapján tényyszerűen találta megalapozottnak a felperes keresetét összecszerűségében is.

Az alperes a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek ebben a körben sem tett eleget, ezért a bizonyíthatatlanság következményeit a Pp. 3. § (3) bekezdése szerint neki kell viselnie.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért az ítéltábla őt kötelezte (a fellebbezést benyújtó ügygondnokot az Itv. 60. § (2) bekezdése szerint megillető illetékfeljegyzési jog folytán) a fellebbezésen le nem rótt 659 100 Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéknek a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, és a 15. § (1) bekezdése szerint felhívásra, az Állam javára történő megfizetésére.

Az ítéltábla a Pp. 76. § (2) bekezdése alapján a felperest kötelezte arra, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes ügygondnoka részére a Legfelsőbb Bíróság PK. 149. számú állásfoglalása, illetve a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4/A. § (1) bekezdése alapján bruttó 25 000 Ft-ot ügygondnoki díj előlegként, a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint pedig kötelezte a pervesztes alperest, hogy 15 napon belül fizesse meg a felperesnek az egyéb, a másodfokú eljárással felmerült igazolt költsége hiányában a felperes által előlegezett ügygondnoki díj összegével azonos összegű másodfokú perköltségét.

Debrecen, 2009. november hó 13. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk előadó bíró, Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó